

SEMANATORUL

ORGAN AL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară No. 3—Bazar gic

ABONAMENTUL
80 lei anual

Un cuvânt de spus în urma congresului

În ziua de 19 Martie a. c., orele 3 p. m. s'a ținut congresul general extraordinar al corpului didactic, în sala Ateneului, la București.

Nu voi relata nimic din ceea ce zărele au arătat, ci vreau să redau în calitatea mea de membru al asociației, ceea ce am observat.

În chestiunea de conducere a asociației învățărești, tonul pornește de la centru, cum e și logic și atât timp cât lucrurile merg bine, nimeni n'are dreptul să zică uimic; dar atunci când lucrurile merg rău, ca membru al asociației învățărești, de bună credință, îți pui în cap fel de fel de ipoteze pentru o mai bună reușită a corpului din care faci parte; căci văd că din rău, merge în mai rău. Indemnul ce ne-a venit de la centru pentru congresul general extraordinar, pentru ziua de 26 Februarie a. c. a fost cât se poate de energic și asociațiile județene pe baza congresului și-au formulat moțiuni, cari unele au fost cât se poate de drastice și la 19 Martie, moțiunea nu prea a fost atât la cât se aștepta masa învățărească. După această intervenție, a fost din partea d-lui Ţoni în parlament, din partea d-lui Haneș și Andinescu R. Vâlcea la comisia bugetară; dar până în prezent n'avem nimic pozitiv că ni s'ar face ceva pe bugetul anului 1933—1934.

După cum văd, rezultatul frământărilor noastre până în prezent au fost în zadar. Și atât timp cât nu vom fi uniți și disciplinați ca spirit de corp, nu facem nimic. Guvernul ne-a văzut, ne știe și nu-i pasă de noi. Cum să-i pese când d-l Ţoni ne spune că a pornit la luptă pentru revendicările noastre cu 30 și a rămas în luptă numai cu trei. Dar la congresul de la 19 Martie a. c., când ni se cerea să fim desbrăcați de haina politică, pentru ca deasupra noastră să plutească duhul înfrățirii, atunci am dat dovadă că ne lipsește spiritul de disciplină de corp.

Acum ca'n ceasul al 19-lea de suferință, când guvernul calcă în picioare drepturile a 50.000 de slujitori ai statului, trebuia să ne găsească mai în-

frății și tocmai acum nu ne-a găsit.

Se zice că asociația profesorilor secundari ar fi supărată pe unii din conducătorii asociației învățărești de la centru și chiar le-ar cere debarcarea lor de la conducere.

Ar trebui să dispară aceste animozități, căci dacă s'a întâmplat actul regretabil săvârșit de câțiva învățători, referitor la d-l profesor Forju, n'a fost în asentimentul majorității învățărești și profesorii secundari n'au de ce fi blazați.

Chestiunile personale trebuie lăsate la o parte și în totul trebuie să primeze chestiunile de ordin general ale corpului didactic. Căci în țara unde sunt 600.000 analfabeți și 6000 de învățători fără posturi și peste 1500 profesori fără catedră; iar minoritarii cu școli mai numeroase și fără analfabeți, se cere mai mult ca oriunde, ca dascăli să fie uniți de la cel de la sat până la cel de la universitate, trezind și solidarizând opinia la lupta pe care o duc pentru salvarea școlii.

ILIE NEDELȚU

S'a sporit bugetul instrucției

Miercuri dim. s'a întrunit comisia centrală bugetară a Camerei pentru a discuta chestiunea bugetului ministerului de instrucție.

S'au admis diverse deplasări de fonduri în folosul ministerului instrucției și anume:

S'a dat 65 de milioane pentru completarea gradațiilor restante ale învățătorilor.

Suma aceasta a fost realizată luându-se 35 de milioane lei de la fondul extraordinar al ministerului de finanțe.

S'au mai dat 35 milioane lei ministerului de instrucție publică pentru întreținerea elevilor din internate.

Suma aceasta a fost realizată, luându-se: 10 milioane lei de la ministerul de Interne; 5 milioane de la ministerul de Justiție; 5 milioane de la ministerul de Comunicații; 2 milioane de la ministerul de Industrie; 3 milioane de la ministerul de Agricultură și 10 milioane de la ministerul de Finanțe.

Apoi în subvenția Operei s'au luat 5 milioane lei din care s'au acordat: 3 milioane pentru școlile minoritare șvăbești și 2 milioane lei pentru asistența copiilor săraci.

Cu aceste modificări bugetul general al statului și bugetul tuturor ministerelor au fost votate de comisiunea bugetară.

Cu începere de azi ele urmează a fi votate de plenul Camerei.

Greva Învățătorilor

Ultima picătură de nedreptate a fost, în sfârșit, turnată în paharul amărăciunilor iloșilor culturii satelor Românești. Inconștiențele cozi de topor din parlament, au întărit hotărârea celei mai vehemente ostilități contra învățătorilor, votând scelerata lege a împărțirii funcționarilor în două cete: privilegiații și oprimați.

Iar învățătorii din țara întreagă, țară întregită de ei și sufletele din sufletele lor plămădite, într-o impresionată solemnitate, cu o impunătoare solidaritate, dându-și seama atât de gravitatea situației, cât și a hotărârilor lor, neînfricoșaji ca și pe fronturile de război stropite cu sângele lor și îngrășate cu trupurile colegilor și elevilor lor, au precizat—în congresele ținute pretutindeni Duminicile trecute—că ultima măsură la care trebuie să recurgă, spre a înceta odată călcarea în picioare a drepturilor lor sfinte, a rămas doar una:

Greva generală a învățătorilor români!

Nu grevă cu ciomege, cu revolve sau cu proiectile, ci grevă civilizată de oameni civilizați: în aceeași zi, la aceeași oră, toți școlarii țării românești se vor afla în fața lacatelor puse la ușile localurilor de școli, și vor fi trimiși să fie învățați carte de Ministerul finanțelor.

Am vrea să avem glas de trăznet, pentruca țara întreagă să aflu și să se pătrundă de nedreptatea, de călcările de lege, de insultele, de jicnirile, cărora suntem supuși de 6 ani de zile noi, făuritorii României de ieri, de azi și de mâine, și cari ne-au împins să ajungem a situațiunea aceasta atât de gravă; recunoașterea imperioasei necesități a grevei.

Am vrea să știe și legiuitorii, și guvernanții, și—mai ales—părinții școlărilor noștri, cărora zi cu zi, ceas cu ceas, le dăm suflet și inimă, din sufletele și inimile noastre, că nu din ostilitate față de vreun partid sau om politic, nu cu inima împăcată, —ci cu ea sfașiată de durere—am luat hotărârea de mai sus, care poate să aibă repercursiuni nebanuite de rele, pentru sufletele și inimile școlărilor noștri dragi.

Și dânsii, părinții școlărilor noștri, să facă zid în jurul nostru, să ne susțină și ei odată drepturile noastre baljocurite, călcate în picioare atâția amar de ani, să

dea puțința, prin sprijinul lor, să nu ajungem—totuși—la înfăptuirea grevei, care poate să aibă—repetăm—grave consecințe pentru concepțiunea lor de viața viitoare.

Ce cer învățătorii?

Să li se aplice legile de salarizare existente, așa cum li s'au aplicat tuturor celorlalți slujbași ai Statului, și numai după aceea să li se facă reducerile, amputările și toate inventatele impozite și curbe micșorătoare, la rând cu ceilalți slujbași, fără niciun fel de privilegiu, totul însă în raport cu quantumul cuvenit fiecăruia, adică la leafa mare procent de reducere mare, la leafa mică procent de reducere mic.

Este singura clasă de cinstiți slujbași ai Statului, care este scoasă afară din lege de șase ani de zile. Sunt cazuri în cari servitorul școlii, primește mai multă leafă de cât slujbașul său, învățătorul!

Să înceteze cu un ceas mai devreme—căci este deja destul de prea târziu—nedreptățile ce se fac învățătorilor neamului, spre a nu ajunge la grevă, fiindcă acesta va rămâne întipărită în sufletele celor două milioane și jumătate de școlari ai noștri, viitorii cetățeni ai Patriei, cari nu trebuie să învețe de pe acum, că drepturile sfinte, drepturile legale, trebuiesc cucerite prin violențe.

Căci oricât de pașnică ar fi greva învățătorilor, ea însemnează totuși,—prin reflexul sufletesc asupra copiilor—cea mai sguđuitoare violență a timpurilor în cari trăim.

C. Dumitrache
Învățător

* * *

— Ministerul Instrucțiunii a dispus ca în ziua de 7 Aprilie a. c., toate școlile din țară să sârbătorească împlinirea a 15 ani de la Unirea Basarabiei.

Cursurile vor fi suspendate, iar după serbare elevii vor lua vacanța.

Numai școlile din Chișinău vor rămâne deschise până în ziua de 9 Aprilie, când vor participa la serbările din acel oraș ce se vor desfășura în prezența regelui. După această dată și acele școli vor lua vacanța.

CE VREM

Ca pionii ai culturii nu înțelegem decât să apărăm interesele școlii și-a conducătorilor ei, indiferent de culoarea politică a învățătorilor; căci în adevăr planează bănuiala asupririi celor ce nu fac o anumită politică. N'am înțeles niciodată să subjugăm interesele culturale celor politice, ci uniți sub scutul aceleiași, legi, să tindem la propagarea culturii în mesele celor mulți și nevoiași a țărânimii. Mai întâi îndeplinirea cu conștiințozitate a chemării noastre, ș'apoi satisfacerea intereselor sociale și politice.

Nu vrem să fim înțeleși greșit în cererea drepturilor noastre de corp, chemat să îndeplinească misiunea frumoasă și grea de apostolat și nu vrem a se înțelege că, cerându-ne aceste drepturi, am sabota unele interese ale organismul nostru de stat.

VREM CA ATMOSFERA ÎNBĂCSITA DE CREDINȚE NEINTEMEIATE CE S'A CREIAT ȘCOALEI PRIMARE, SA DISPARA.

Școala și conducătorul ei, are scopul unic de a face ca ceața neagră a inculturii să dispară din mijlocul satelor, și'n locul ei să'ntroneze lumina, pacea, adevărul și frumosul.

Acesta-e rostul nostru !.....

Să nu ni se mai atribuie deci învinuiri ca acele din recentul congres când, întruniți la București, spre a ne cere drepturile noastre, am fost bănuți de idei subversive.

Nu e adevărat că vrem dezbinarea a tot ceea ce este cultură? Suntem pătrunși de sentimentul misiunii noastre.

Nu permitem deci, nimănui, să desconsidere jertfa noastră atât de înțeleaptă.

P.

Intrebări ușoare

Sunt un minuscul învățător într'un sat rătăcit prin canaralele Deliormanului. Lucrez și eu în numele sfântului ideal al binelui Țării mele. Izolat de toate, mă simt și eu o celulă din marele angrenaj al statului—conștiință sau mai puțin inconștientă de legătura sa cu marele trup—nu inconștientă însă de rolul său. Acționez pe cât pot și cu mijloacele posibile în nădejdea progresului Patriei mele. Aceste două, trei cuvinte ce le adresez aci, nu iau decât caracterul unei întrebări, pentru multele nelămuriri ce le întâlnești în misiunea noastră, isbită la tot pasul de multiple imposibilități.

Dar aceste imposibilități se vor micșora sau nu vor mai fi, fiindcă actuala organizare a învățământului se zice că va fi modificată, schimbată.

Cuvântul modificată—nouă reformă—parcă te face atât de curios, arzi de setea de a ști, cum o fi această schimbare, îți defilează pe dinainte tot felul de noutăți invențiuni, puteri miraculoase, cari au puterea să schimbe radical totul din rădăcină, planuri tehnici, în ce haină o fi această mare reformă, o fi mai ușoară munca prin mult așteptata venire a ei? Il va reduce ea pe dascăl prin noul ei mecanism, numai la mișcarea unei manivele, sau în cazul cel mai ingenios, odată pus în mișcare noul mecanism, să meargă singur învățătorul nemai fiind obligat nici cel puțin la aceasta? Sau o fi ceva mai ușor, ceva mai dihai, o fi vre'o aplicație a genului lui Marconi. Prin invenția lui nu s'au aprins lămpile din Europa, tocmai în Madagascar și Sidney? Nu s'ar putea aplica aceasta invenție de natură fizică și pe terenul faptelor de educație? Reforma făcută în București; n'ar putea aduce să se aplice singură și pe aceste colțuri ale țării sau oricare altele tot așa ca și acestea, numai prin apăsarea

unui buton? Cine a spus că nu suntem practici, ca să nu aplicăm ce știm?

Nu știm noi atâta cât am putut aplica? După mai multe visări de acestea, am căutat și prin cărțile de Pedagogie, pentru a afla, dacă educația poporului nu s'ar putea face pe cale de motor—mecanică care să permită câți mai puțini oameni, învățători. Dar n'am putut găsi așa ceva, am înțeles atunci că reforma are nevoie de o mulțime de învățători bine înarmați în lupta contra întunericului.

Am crezut deci că noua reforma se va gândi și la sufletul învățătorului, pentru că reformele de învățământ—educație, privesc suflete și deci nu se poate ca el să nu fie în centrul preocupărilor ei. Nu trebuie reforma sufletului dascălesc. Dar să nu confundăm și înțelesul de evoluție al cuvântului reformă—care ar mai fi și uitare părăsire, lăncezeală—dat la reformă, adică ne vom mai aduce aminte de acel lucru vechi cândva, ca să-l întrebuițăm cine ști cum. Aș fi dedus eu că trebuie reînțărirea, bărbăția, avântul, sănătatea, forța necesară la aplicarea planului de reforma, și aceasta ar fi toată reformă. Nicio altă inspirație de tehnică pedagogică din Rousseau, Herbat, Krik, Mrik, Smateter, Kerişmender etc. Haret a avut filozofia gliei țării, simțită și trăită aproape de ea și pentru ea. Pivotal reformei de învățământ și al țării i-a fost învățătorul. A reușit mai mult ca oricine, ca prin sănătatea lui să garanteze sănătatea statului—creindu-i epoca de viitor cea mai glorioasă. Debil e învățătorul, fără de avut, la fel va fi și viața statului. Cine nu crede să verifice oricând prin cele mai sistematice metode sociologice. Una și alta pot fi și cauză și efect. Condițiile materiale ale statului sunt extrem de sărace și credcă tot se vor mai sărăci și

mai mult, cât corpul și sufletul învățătorului va fi înghețat, pentru că există stânsă legătură între ele.

Dacă lampa din Sidney s'a aprins singură prin alte invențiuni nu cred că tot așa se vor întâmpla cu lampa culturii, care este învățătorul, dacă el este uitat, părăsit, fiind batjocura satului și a politiceii.

În bezna satului ea nefiind alimentată necum cu electricitate prin invențiunile arătate dar nici cu gaz (petrol) ea se va stinge, pustiul și

bezna se întinde tot mai mult prevestitoare de moarte. Să ne trezim o clipă până când ultima rămășiță de feștilă mai are puțintică viață.

Reforma să se gândească la viața —la sufletul învățătorului, căci fără de el—reforme vor muri la ușa, de unde vor să iasă. O fi având reforma nouă și aceasta în vedere?

Aceasta am voit să aflu!

Ilie N. Cojanu
Bairam-Bunar

Viața sexuală și legile ei

de D-r. Peiciu Popov

Sexualitatea și psihologia sunt într'o măsură largă pendinte una de alta. În ordinea evoluției ontogenetice, starea sufletului este profund transformată prin scadența pubertății.

Viața sexuală și legile ei sunt în strânsă legătură cu legile care dirijează echilibrul nostru individual fizic și psihic și cu legile care stăpânesc echilibrul social și evoluția istorică de ființe și popoare.

Grupările umane, oricare ar fi consruția lor trecută, toate sunt clădite asupra conjugărilor sexuale și au de scp perpetuarea spețelor și adoptarea lor optimă la condițiunile cosmice.

Hipo, hiper sau parasexualitate, pot fi punctul de plecare sau consecința perturbațiilor cerebro-psihice.

Amorul, prin mijlocul vârstei se reflectează în civilizația succesivă, cultura umană este traducerea modului cum amorul este înțeles în diferitele epoci, de aici rolul capital al femeii și al regulamentului social în progresele civilizafiei.

Maturitatea sexuală avortează în anumite cazuri și la anumite momente din viața noastră și cu ea dezvoltarea fizică și psihică este terminată. Dece și cum se explică legătura care unește fenomene atât de diferite?

Această legătură este atribuită glandelor cu secrețiune internă, despre care mi-a fost îngăduit să public câteva articole în coloanele acestui ziar.

Nu mă voi ocupa de rolul important pe care-l joacă aceste glande în viața noastră fizică, psihică și intelectuală, ci vă spun numai că turburările funcționale ale acestor glande, provoacă malformațiuni fizice, psihice și intelectuale.

Nu mai mică este importanța glandelor sexuale a căror dezvoltare precace sau pubertate avortată produce onaniști, ceia ce indică o sexualitate exagerată, sau a celor castrați care devin adesea deliranti din cauza lipsei de secrețiune internă, ce produc aceste glande.

Ignoranța condițiunilor sexuale la anumite femei sau bărbați, căsătoriți sau nu, este o cauza continuă de suferințe, de maladii și de dureri fără de număr

Medicina care publică demult cunoștințe generale de igienă, a făcut foarte puțin pentru viața sexuală, care este tot așa de importantă și poate tot așa de necesară de cunoscut, ea digestia, alimentația, respirație.

Funcțiunea sexuală având un anumit raport cu morala și teologia, cu vederile sale supranaturale a exercitat în această materie o influență decisivă asupra multor autori. În consecință a rezultat o concepție falsă și exclusivă de moralitate și dreptul ce posedă voința umană de a dispune de funcțiunea sexuală. Am zis concepțiune falsă, fiindcă știm cu toții că în fața pasiunii sentimentale sau sexuale, voința și judecata asurzesc, adorm.

Așa dar, o expunere științifică, strict obiectivă, liberă de orice prejudețiu asupra vieții sexuale, legile ei și amorul, este ceva care se impune.

Iată dece mi-am impus să tratez acest subiect din punct de vedere științific, sprijinindu-mă pe numeroase experiențe și observațiuni puternice, publicate de oamenii științei.

Voiu expune deci viața sexuală, amorul și căsătoria, în diferite epoci ale istoriei și la diferite popoare și veți vedea ce mare influență a exercitat asupra lor opinia socială și religioasă, călcând adevărul și dreptatea prin doctrine false ce nu corespund legilor naturale. Aceste doctrine aveau tendințe pesimiste, mărind dezgustul de viață prin faptul că numeroasele sinucideri și demenți ar fi consecința vieții sexuale—or legile fiziologice spun că exercițiul normal al funcțiunii sexuale este baza sănătății și reacționează asupra forței vitale și bucuriei de a trăi. Nenocirea vine din altă parte: cu dezvoltarea civilizației s'au produs perturbații în viața socială, paralel cu aceasta viața sexuală s'a îndepărtat de legile naturale, s'a falsificat, practicându-se sub diferite forme și moduri, fapt care a dat naștere ideii ca majoritatea să renunțe la gândul căsătoriei, în vârsta tinereții, care a născut donjuanismul exagerat ce condamnă pe partizanii acestei idei la viața sexuală puțin sau mult erotică și nefericită. Viața sexuală justă, nu poate atinge alt idealism decât acela din punct de vedere naturalist, altfel falsul ne amintește de prostituție și de lupta în contra maladiilor veneriene, care sunt la ordinea zilei pe tot glubul pământesc.

(Va urma: esența amorului, nevoia sexuală)

O păcăleală de 1 Aprilie

(Amintiri)

Hotărât ca anul trecut, să-mi păcălesc colegul dela școala mea într'un mod deosebit, mă sculai dedimineață, mă îmbrăcai la repezeală și dădui buzna peste el acasă. Intru repede și fără să-l salut, îi spusei:—Știi că ne au venit lefurile?! . . . Ni s'a comunicat aseară la telefon că putem merge sa le încasăm! . . .

La auzul acestei vești, se repezi la mine cu ochii înlăcrămați de bucurie și mă îmbrățișa calduros. In ochii lui observai acea lumire de recunoștință specifică unui scăpat dela înec. Iși puse repede paltonul, jerpelitul palton de apostol, mă luă de braț și repede mă trase afară, să mergem cât mai repede, de se putea chiar pe jos, cale de 30 Km. să ne primim mult așteptata leafa.

O clipă numai m'am gândit la realitatea crudă ce va trebui s'o aflu, c'a fost numai o păcăleală, și simțământul regretului de a fi înfăptuit o asemenea faptă nesocotită, îmi străpunse inima ca un ascuțit de sabie. Durerea va fi cu atât mai grozavă cu cât voi persista mai mult în afirmarea acestei vești, mă gândii.

Mi-am dat seama imediat de gestul asupra căruia nu cugetasem cât de puțin, ș'acum aș fi vrut cu tot dinadinsul să repar răul ce i l-ar fi putut pricinui o astfel de veste, dar durerea unui astfel de răspuns îmi apăsa sufletul ca o piatră de moară și nu putui preveni la timp acest rău.

Îl convinsei să mai așteptăm puțin, până se va deschide la primărie, atunci, după ce ne vom convinge, vom pleca.

Zorii se arătase de mult și acum cerul azuriu cu seninătatea-i blondă, primăvăratecă, se topea în razele argintii ale soarelui ce-și scosese vesel capul de după crestele dealului negru și impunător.

In sat era liniște. . . o liniște profundă și divină, o liniște din cele soră cu moartea. Nici un zgomot, nici o mișcare. Un lătrat pițigăiat de câine sparse mai întâi împărăția acestei tăceri, un altul mai răgușit îi răspunse ca un ecou și o întreagă larmă prinse a lua început, ca apoi, în armonie cu răgetul vitelor, găgăitul păsărilor, behăhăitul oilor și plânsul patetic al mieilor pierduți de mamele lor, să'nceapă viața de toată ziua a satului, viața de totdeauna.

Pe ulițe începu oamenii să umble după diferite treburi, în aer acel zgomot obișnuit și cântecul ceocărlilor . . .

Vremea trecu pe neobservate și pornirăm amândoi ca două umbre spre primărie, pentru a ne convinge. Acolo găsirăm omul de serviciu făcând curățenie. Prietenul meu era vesel din cale afară. Cum ajunserăm se repezi la telefon, pe câtă vreme eu mă teameam să intru ca și cum primăria ar fi fost un cavou.

Nu știu cât timp a sbârnăit la telefon, nu știu ce a întrebat, dar zăpăceala mea a fost completă,

când prietenul, tot așa de vesel, îmi spuse să ne grabim să ajungem mai devreme la oraș.

Vrusei să-i spun că a fost păcăleală, dar într'un moment de lașitate n'o facui, ba mă convinsei și eu că lucrul este adevărat, după ce colegul îmi povesti cum s'a confirmat știrea la telefon.

Din zăpăcit ajunsei nebun, nebun de bucurie din două motive puternice: covârșitor de importante în momentul acela pentru mine: prietenul era fericit că-și primise leafa, eu eram fericit că nu mi-am înșelat prietenul și că-mi primesc leafa. Toată lumea mi-a părut atunci mai bună și aș fi erlat în acel moment și pe dușmanul cel mai înverșunat

Ș'am plecat la oraș

Senzația plucută ce am avut o între sat și oraș, va rămâne pururea în amintirea mea ca primii sau ultimii fulgi de zăpadă ce sărută pământul într'o zămbire, ș'apoi dispar. Așa a trebuit să dispară și planurile noastre când am sosit la oraș. Decepția a fost dintre cele mai dizolante; salariile nu se încasase și nici nu se vorbea despre ele.

Ce se întâmplase? Telefonul era defect și nu se putu auzi bine. Singurul cuvânt pe care colegul meu îl auzise, a fost „încasat”. Restul nimic. Defectuozitatea telefonului ne pusese dar pe drumuri, fără un ban în buzunar și morți de foame.

Cu ne-am întors la sat, numai unul Dumnezeu știe

Și-acum, mă gândesc cu durere la acele vremuri!

1 Aprilie 1933

Pony

Trăesc eroii lui Carageale

O întrebare, pe cât de ușoară-pe atât de ușor de deslegal. Trăesc și prin ei operamarelui scriitor.

Îi întâlnim în fiecare zi; ne lovim de ei la orice pas. Retorica lui Cațavencu și priceperea lui Trahanache, au luat—(numai pentru ei)—proporții de mit. Într'un fund de provincie gălăgioasă și la adunările de sub-urbie, ei stau cățarați pe baricade și își opun cu patos cuvântul lor autorizat (sic)

A! dar ei au ocupat și scaune în parlamentul acestei Români-Mari ca și la ei acasă.

Deschideți pagina unui ziar cu reportajul parlamentar și vă veți convinge imediat. Au deformat limba aceasta „veche și înțeleaptă” și au batjocorit gramatica lui Ellade.

Ne-a trebuit „oameni noi” pentru vremea nouă, ce să-i faci. Ni s'a impus sofismul oamenilor noi. Și prin absurd, l'am primit. Trăiască sofismul oamenilor noi. Trăiască sofismul oamenilor noi, pe care ni i-a recrutat periferia și

maidanul vieții noastre politice. Și acum să facem recunoașterea.

Unul —poate Cațavencu— a ajuns deputat, pentru că în timpul propagandei electorale avea o bicicletă,—(și dacă avea o motocicletă te pomenești că ajungea ministru) altul mare diplomat, numai că a știut cum să perie și să lingă talpi.

Și coana Zoifical Trăește și d-ei. In consilii, în coridoare, în anticamere, zămbește mefistofelic și cochetează cu aer de vedetă. S'a mai schimbat însă puțin. Pe timpul când a fost descoperită de Carageale, nu ducea de lanț potâi de rasă, nu conducea automobil și nu avea pretenții de precursorare. Nu! . . .

Rolul ei era limitat. Răspundea cetățeanului turment „când o întreaba:” „coană Zoifico, hăc... cu cine votăm?”

S'a scurs de atunci o bucată bună de vreme.

Nu știu dacă Jupân Dumitrache și coana Veta, mă înțelegi, carevasăzică, când e vorba la o adică tcelea, știu la onoarea mea de familist, s'o fi vindecat de boala asta. Și nu știu ce s'o fi mai gândind bietul Pristanda—funcționarul public— „cu renumerație mică de pe beget, cu famelee griă”.

Desigur pune mereu la steaguri și în cazul nostru: scuipă, oftează și așteaptă să vină restanțele. . .

— Carageale, Carageale, cum de-ai murit, când încă mai era nevoie de tine!?

Să ne fi scris întreaga povaste a acestora —pretinși—unși demirul înțelepciunii! . . .

R. Sandu

Vaca lui Dumnezeu

*Când a fost zidit pământul Dumnezeu cel pururi sfânt,
Zice-se că, pe pământ,
Ziditorul,—de ce, nu știu,—a voit întâi să facă
Niște pui de lup și-o vacă*

*Vaca,—nu măntrebați ce fel, căci vorbesc numai de fapte,—
Avea ugerul sub soare doldora mereu de lapte
Și, văzând aceasta lupii, fără vre-un cuvânt de rugă,
Început-au toți s'o sugă.*

*Vaca, blândă și volnică,—având mari livezi cu fân,—
A primit, cu bunătate, pe-acei lupi la al ei sân,
Dar, sfârșind, cu vremea, fânul rourat ce-avea sub soare,
Vaca prinse, tot mai tare să slăbească pe picioare...*

*—Dumnezeu văzând aceasta, din al cerului abis,
Lupilor atunci le-a zis:*

*—Dacă nu vă este milă, lupilor, de biata vacă
Și-ați uitat că tot isvorul, pe pământ, odată seacă,—
Vă voi pedepsi de grabă și atunci n'are să vă placă!..*

*Lupii însă fără inimi,—ugerul mușcând mereu,
N'aveau timp să mai audă ce grăește Dumnezeu..
Și-atunci vaca,—tot mai slabă pe uscata ei livadă,
Începu să amețească, soarele să nu'l mai vadă
Și'ntr'o zi căzu grămadă:
Dar, căzând blasoslovita vită din atâtea vite,
Nesătulele jivine au rămas subț ea strivite...*

*Țara mea, bogată țară precum alta nu mai este,—
Iartă-mă dacă te-asemăn azi cu vaca din poveste,
Din al cărei uger, lupii fără milă rup mereu,
Ne având urechi saudă, orice-ar zice Dumnezeu!..*

(Universul)

Vasile Militaru

Sonet

*Prin cânt, penel, cu pana sau cu dalta.
Artistu'și manifestă firea.
Premergător, fatală-i e menirea
Ori care soartă i-ar fi alta.*

*Prin el, grăește lunga vremii cale;
Cuvântul lui, un veac închisagă.
El prinde'n linii strâns și leagă,
Enigma timpurilor sale.*

*El fulgeră'n genunea neguroasă;
Iluminând neprevăzute zări
Spre adevăr deschide noi cărări.*

*Elan predestinat, figură ne'nțeleasă,
Pigmeilor de ură subiect
Iși duce crucea ca un Poliect.—*

Const. Stroe—Dobrogeanul

PRACTICA ȘI ȘTIINȚA EDUCAȚIEI

Oamenii intru'nceput și-au educat copiii, după cum au văzut și au auzit dela alții și după încercări proprii. Deprinderea călăuzită de pricepere a dezvoltat simțul cel bun, care repetat se prefăcu în obiceiuri educative.

Atari oamei se chiamă educatori sau pedagogi empirici, (rutinari) Dacă pedagogul empiric are noroc să reușească bine se mândrește și, cu timpul, procedând la fel în fiecare caz, își câștigă tact pedagogic, care-l povățuiește cu siguranță la ținta propusă; nu reușește? își blestemă meseria și-și deplânge soarta. Aceasta e practica pedagogică.

Practica e mama științei.

Numai târziu de tot, din experiențe și observări pedagogice verificative în nenumărate cazuri normative se adunară și se sistematizară regulile și principii care formară știința pedagogică, ce se poate învăța din cărțile de pedagogie.

Pedagogia se poate considera și ca artă. Arta pedagogică este iscusința de a educa; dânsa se câștigă în învălmășala familiei, a școlii și-a lumii, ca orice meșteșug ce trebuie învățat. Pedagogul teoretic cunoaște, pedagogul practic înfăptuiește educațiunea. Știința pedagogică călăuzește pe educator potrivit cu legile dezvoltării armonice a elevului către știința, către caracterul moral, formulat de Etică. Etica este o știință ajutătoare a pedagogiei. Etica determină scopul, psihologia calea și mijloacele educațiunii. La lumina pedagogiei științifice, tactul pedagogic se preface în talent pedagogic care se vedește în abilitatea de a îndeplini repede și sigur ceia ce e potrivit cu idealul ce preocupă mintea educatorului. Această abilitate se numește tehnica pedagogică.

Tactul și tehnica pedagogică împreună fac arta pedagogică. Artistul pedagog procedează în lucrarea sa, călăuzit pururea de știință și de artă. El e conștient de ceia ce a făcut, de ceia ce face și știe ce, cât și cum să lucreze înainte.

Arta pedagogică e folositoare tuturor acelor, care se ocupă cu educația copiilor. Învățătorului însă, nu-i e permis să nesocotească poveștele Pedagogiei științifice, fără de care este întocmai ca marinarul care plutește și azi într-o scorbura.

Nota 1) Unii scriitori tăgăduesc pedagogiei caracterul științific; acestora se poate răspunde: Când Pedagogia fixează, în educație, un scop, propune o soluție, indică principii și alege mijloace potrivite pentru atingerea scopului, cei lipsește din caracterul științific?

Impărțirea Pedagogiei... Pedagogia se împarte în pedagogie generală, în Pedagogie specială, și Pedagogie istorică. Pedagogia generală (filozofică) tratează despre educație peste tot: despre scopul, problema, importanța, ne-

cesitatea și mijloacele educațiunii; despre factorii și principiile normative al educațiunii.

Pedagogia specială tratează despre educația fizică, intelectuală și morală (după vârstă, sex, situație).

Pedagogia istorică arată deosebitele faze prin care a trecut știința educațiunii din timpurile vechi până astăzi.

Nota 2) Pedagogia este știința despre faptele experimentale de educație, ce trebuie să le cunoască pedagogul, fapte și de educație bună și de educație greșită.

Scopul pedagogului este să arate teoretic, sigur, prin normele la care ajunge, ce trebuie și cum trebuie să urmeze în educația următoare și care metode să fie înălțurate. Pedagogul pleacă dela norme sau principii științifice și ajunge la fapte sau rezultate educative corespunzătoare sigure; iar pedologul pleacă dela experimente—în educația copilului—pentru a ajunge la cunoștințe sigure, la principii.

D. V. Făcăeanu

CRIZA

Acest cuvânt de o profunzime înspăimântătoare, a făcut cea mai grozavă impresie în rândul maselor din lumea întreagă.

Nici n'a apucat să se extindă asupra unei categorii de profesioniști, și efectul său s'a și extins cu iuțea uriașă asupra întregii lumi.

Să fie oare așa de mare criza aceasta despre care se vorbește atât de mult? ... Eviți par'că să dai un răspuns afirmativ. Și totuși fiecare vorbește de criză; băcanul, negustorul de ștose, plugarul industriașul, funcționarul, liberul profesionist precum și omul de știință toți vorbesc de criză. Acest cuvânt i-a cuprins pe toți în joc-i haotic. Acest zvon-a introdus în fiecare o cantitate de amărăciune și toți par preocupați de această chestiune, ca de flagelul unei boli molipsitoare ce-ar băntui. Pe fața fiecăruia se citește amărăciunea acestei preocupări. Și'n definitiv nimic nu e grav. Băcanul, industriașul precum și negustorul de ștose, n-au dat faliment, după cum n'au murit nici plugarul, funcționarul și ceilalți.

Totul nu e decât consecințele influenței, care a pus stăpânire așa de repede asupra celor ce se plâng.

Că există criză, nici o îndoială!.. Dar ce fel de criză? ... Aceasta e criză morală! Se poate afirma acest lucru fără nici o rezervă. E criza morală, care s'a pro-

pus mai înainte c'izei materiale, despre care se vorbește atât de mult și care există numai în aparență. Viața de toate zilele ne-a confirmat îndeajuns acest lucru și ar fi zadarnic să mai stăruim în această privință.

Această trebuie combătută —criză morală care a luat proporții așa de mari, nu criza materială. Criza materială s'ar putea spune că e o consecință a crizei morale.

Asupra acestei crize trebuie deci să ne îndreptăm privirile. Numai atunci ne vom putea consolida materialicește, când vom avea un moral ridicat.

P.

Știri

Intr'un tablou publicat de curând de Biurul Internațional de Educație, din Geneva, se arată ordinea erarhică în care e pusă România printre principalele state în ce privește frecventarea școlii primare. Pe când Austria, Germania, Ceho-Slovacia, au 100% frecventare școlară, Polonia 96%, Ungaria 95%, Bulgaria 94%, Grecia 75%, Rusia Sovietică 70%, Iugo-Slavia 60%, România are numai 59%, după ea venind Turcia cea din urmă, cu 33%.

Cu ocazia ședințelor cercurilor culturale ținute în județ ar fi bine să ni se trimită și nouă, la ziar, rezultatul lor de către unul din colegi ce ia parte, spre a le da publicității.

După spusele oamenilor competenți ai școlii și ai învățământ-

tului, numărul învățătorilor din România față de alte țări, e inferior. Asa de exemplu, în Bulgaria e un învățător la 200 locuitori, în Ungarie un învățător la 280 locuitori, în Ceho-Slovacia un învățător la 300 locuitori; în România e un învățător la 450 locuitori. Prin urmare noi mai avem mult de făcut până să ajungem chiar țările care sunt în vecinătatea noastră.

— În ședința de Miercuri, comisia plenară bugetară, a mărit bugetul ministerului Instrucțiunii cu 100 milioane. 65 milioane pentru rectificarea Coeficientului de gradăție a corpului didactic de toate gradele; iar 35 milioane sunt destinate să asigure 1000 posturi de învățători; plata materialului la clinici și laboratorii, etc.

— O delegație de parlamentari, membrii ai Corpului Didactic, în frunte cu d-nii Haneș, Ţoni și Iacobescu, se vor prezenta d-lui prim-ministru Al-Vaida-Voicod pentru a-i solicita încă 20 milioane necesare ministerului Instrucțiunii, lucru promis de d-sa mai înainte.

— Societatea Culturală-Sportivă „Avântul” va da în seara zilei de 8 Aprilie a. c. orele 9 seara, sub patronajul d-lui Achil Constantinescu, primarul orașului Bazargic, o reprezentație teatrală, în sala „Modern” din Bazargic cu

Omul care a văzut moartea

Comedie în 3 acte de Victor Eftimiu
Prețuri populare

CONVOCARE

Se convoacă în adunarea generală, membrii asociației învățătoresți din județul Caliacra, în ziua de 7 Maiu 1933, orele 9 a. m., în localul școlii primare mixte No. 3 din Bazargic, cu următoarea ordine de zi:

- Darea de seamă a comitetului asociației
- Raportul comisiei cenzorilor
- Aprobarea gestiunii pe anul 1932
- Aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe exercițiul 1933
- Alegerea a patru membri în comitetul asociației, în locul d-lui I. Ciucă, Pr. Gh. Teodosiu, I. Alexandrescu, a căror mandate au expirat și D-nei Vasilichia Burada, decedată. Membrii eșiți la sorți se pot realege.
- Alegerea a trei cenzori
- Diverse chestiuni în legătură cu bunul mers al asociației.

Președinte
Pr. Bucur Zăinescu

Secretar
I. Nedelcu